

Előkészítő tevékenység

Múzeumi óra

Határtalanul!

Évszázadok, kövek, katonák - gömöri benyomások tükrében

Az utazás első előkészítő órájára a Hevesi Helytörténeti Gyűjtemény kiállítóhelyén a került sor egy múzeumi óra keretében. Az órát Gyimesiné Gömöri Ilona gyűjteményvezető tartotta. A mi osztályunk az Eötvös József Református Oktatási Központ hat évfolyamos gimnáziumának 7. osztálya, a történelem tanulását az idén teljesen előről kezdtük, ezért azzal a korról amiről az előadás szólt még senki sem ismerkedett meg.

Az óra A Felvidék, Gömör megye és Heves térsége kapcsolatának fő érintkezési pontjai címet viselte.

Az óra során megtudtuk, hogy Gömör sok évszázados történelméből két igazán sikeres időszak emelhető ki:

Az első időszak a 14-15. század, amikor a vasércbányászatnak és a kerámiaiparnak köszönhetően jelentős gazdasági fejlődés indult meg. Ekkor épültek azok a gótikus templomok, melyek falfestményei ma Gömör egyik fő vonzerejét jelentik. A török hódoltság idején a fejlődés megakadt.

A másik virágzó korszak a 18. század közepétől a 19. század végéig tartott, amikor a vasfeldolgozás már modern ipari keretek között született újjá olyan arisztokrata családok, mint pl. az Andrássyak segítségével. Ekkor épültek a Felvidék legszebb kastélyai.

Az előadás során azt is megtudtuk, hogy városunk és a környező települések valamint a meglátogatásra kerülő térség története több ponton is kapcsolódik egymáshoz:

– 18. század – újraneépülés

A török hódoltság után a Felvidékről – leginkább Gömörből – nagyon sokan költöztek Heves térségébe (mint ahogy az egész Alföldre is), ezzel benépesítve a szinte elnéptelenedett területeket. Köztük kiemelkedően sok volt a református nemesi családok száma, akik sokszor jobbágyaikat is hozva megvásárolták a Heves környékén lévő pusztákat, kiépítették majorságaikat, kúriákat emeltek, gazdálkodtak.

Az 1790-es években a következő felvidéki eredetű nemes családok szerepelnek a hevesi, átányi és tenki anyakönyvekben, presbiteri jegyzőkönyvekben, levelezésekben és összeírásokban: Csoma, Gellén, Papszász, Barkassy, Bernáthfalvi Bernáth, Nemesbikki Nyíreő, Recsky, Szemere, Puky, Fáy, Horkay, Balla, Runyai Soldos stb.

A ragyolczi Csoma család Heves és Tenk közötti birtokán támogatta a református szórványközösségek létrejöttét, saját pénzükön „prédikátort” fogadtak. 1794-ben rimaszombati Szabó István kezdte meg szolgálatát az Átányi anyaegyházban.

A Felvidéki lakosság nagy arányú átköltözésének nyomai között említendő a Heves térségében gyakori családnevek: Tóth, Balla, Gömöri, Szedlák, Putnoki, Járdánházi, stb.

A feljegyzések szerint Hevesen az 1830-as években olyan nagy volt a betelepülők száma, hogy a római katolikus templomban Becsky plébános a misét két nyelven, magyarul és szlovák nyelven tartotta.

Ebből a korszakból, 1794-ből maradt fenn a Fáy és az Ónody család két szarkofág alakú, fekvő kő síremléke, mely jelenleg a Helytörténeti Gyűjtemény kőtárában látható.

– 19. század – gazdasági és egyéb pozíciók megerősödése, kúriaépítkezések

A Felvidékről érkező nemesi családok a 19. század közepére fokozatosan felszámolták korábbi, felvidéki ingóságaikat. Új gazdálkodásuk, birtokaik olyan jövedelmet hoztak,

hogy jelentős építkezésekbe kezdtek Hevesen és térségében. Az egyházasközségi Básthy, a duboveczy Dobóczky, a Remenyik család szép klasszicista kúriákat emelt az 1840-es évek elején Hevesen. Igyekeztek a gazdasági mellé egyéb pozíciókat is megszerezni, így tagjai voltak a község képviselőtestületének, sok közéleti szerepet vállaltak.

A runyai Soldos család eladta runyai birtokait Gömörben, ennek jövedelméből támogatta a Hevesi Református Egyházasközség önállósodását, hogy saját – az Átányi Anyaegyházától független – lelkészt és tanítót tarthassanak.

– 1870-es évek - Blaha Lujza és Soldos Sándor

Az hevesi egyházasközség nagy támogatójának, Runyai Soldos Sándornak fia, ifj. Runyai Soldos Sándor kora egyik nagy gavallérjának számított. Egy egri színházi előadáson megismerkedett Blaha Lujzával. Feleségül vette (így Blaha Lujza második férje lett), és 1875-től négy évig Hevesen és Tenken éltek, a Soldos-kúriákban. Fennmaradt Blaha Lujza emlékiratai között ennek emléke. A múzeumi gyűjteményben látható Blaha Lujza főkötője bekeretezett keretben, mellette Soldos Sándor fényképével. A főkötőt a színésznő a Piros bugyelláris c. darabban viselte. Négy év után elváltak útjaik.

– 1926 - Kisgömörből Hevesre - Czigliédy László tanító

A Trianon utáni években, 1926-ban Czigliédy László tanítónak – mivel magyarként „megbízhatatlannak” tartották, el kellett hagynia Kisgömöröt (ma Gemercsek). Mindössze 60 kg-os bőrönddel érkezett Heves-Újtelepre, az akkor nyíló új iskolába tanítónak. Emlékét máig őrzi az Újtelepi Általános Iskola.

Néhány éve felkerestük a tanító faluját, Kisgömöröt, ahol a templom karzatán megtaláltuk azt az orgonát, melyet ő épített át „előljátszóvá” 1907-ben. A hangszeren fotója mellett ez a felirat olvasható: „Előljátszóvá Fordította Czigliédy László tanító Kisgömöri 1907 év nyarán”

– 1939 - Magyar a magyarért mozgalom

A Felvidék visszacsatolása után a Magyar a magyarért mozgalom szervezeten segítette a felvidéki magyarokat. A hevesi iskolák pl. magyar zászlókat hímeztek, és eljuttatták felvidéki iskolákba. A hevesi újtelepi iskola – éppen Czigliédy László tanító vezetésével - a komáromszentpéteri és az újgyallai iskolának küldött zászlót, melyet saját költségen készítettek. A Heves és Vidéke c. folyóirat 1939-ben ezt újságcikkben örökítette meg.

– Gömöri fazekas edények Hevesen, cserekereskedelem

Gömörben kb. 30 fazekas falu élt cserekereskedelemből: Rimaszombat, Zsaluzsány, Melléte, Kiéte, Gice, Lice, Süvéte, Osgyán, stb. Kiváló anyaguk volt a fazekassághoz: a magas hőfokon égethető, nagy mésztartalmú, fehérre kiégő agyag. A „tótfazekakat”, „vászonfazekakat”, korsókat, tálakat óriási mennyiségben szállították az Alföldre – Heves piacaira is – cserébe pedig gabonát vittek.

A nagyméretű cserépfazekak jellegzetessége, hogy csak belül mázasak, kívül többnyire csak egyszerű ujjbenyomások, szabálytalan festékcsíkok díszítik. Pl. a rimaszombatiak szerették a bajusz formájú íves kacskaringót az edény füle alatt.

A Helytörténeti Gyűjtemény több gömori cserépedényt őriz.

– Egyéb felvidéki áruk (vas, fa, mész, drót) kereskedelme

A felvidéki vasgyárak, kisiparosok és árut termelő háziiparosok termékei eljutottak Heves és térsége vásáraitra, piacaira is. Elsősorban a tavaszi „zöld vásáron” volt kereslete a következő áruknak:

- a földművelés, állattartás vas eszközei: eke, borona, kapa, kés
- vas síremlékek (nem nagy arányban)
- a háztartás fa eszközei: rokka, madzagszövő, szövőszék, stb.
- mész, melyet mészárosok árusítottak szekérről
- a „drótostótok” faluról falura járva javították, drótozták az elrepedt edényeket, árusítottak drótból készült termékeket.

– Református templom festő-díszítésének hasonlósága Gömör – Átány

A Felvidéken főleg Gömör megye a hazája annak a festőasztalos stílusnak, mely jellemzői a medaillonok. Ez a szőnyegelőképekre utaló stílus – szakítva a korábbi virágos ornamentikával – a türelmi rendelet (1781 után) terjedt el a festőasztalosok által. Heves megyében Átány és Nagyvisnyó templomában maradtak fenn e díszítőstílus emlékei. Átányban a templom medaillonos mennyezetkazettája, a padelőlapp képe bibliai fákkal, a szószék és úrasztala „hólyagos” festése figyelhető meg. A festett asztalosmunkák többségét Bede Pál készítette 1783-ban. Feltehetően gömori származású volt, legalábbis az átányi templomban készített munkái több gömori és abaúji templom (Imola, Égerszög, Jósvalő) díszítésével mutatnak rokonságot.

Előkészítő óra

Határtalanul!

Évszázadok, kövek, katonák - gömöri benyomások tükrében

Az utazás előkészítő órájára az út előtti napokban került sor. Az osztálynak igazgató úr tartotta meg a foglalkozást, ami hosszú volt, de megérte, mert ez után sokkal jobban vártuk az utazást mint előtte.

A foglalkozás alatt igazgató úr nem csak mesélt arról hogy más országba utazunk és ott mégis magyar emberekkel és diákokkal fogunk találkozni, hanem térképeket és fényképeket is vetített, amin jól nyomon követhető volt az, hogy mi is történt a trianoni döntések során. Nem gondoltuk volna, hogy a határmódosítások ilyen nagy mértékben érintették Magyarországot. Feladatokat is kaptunk, ami többek között abból állt hogy magyar nyelvű városokat kellett keresnünk a térképen, és az volt a legfurcsább, hogy azok mind a határainkon túl esnek. Persze sokan voltak közöttünk olyanok akik már hallották ezeknek a városoknak a nevét, de nem tudták azt, hogy azok nem Magyarországon találhatóak. Persze sok ismerős dolog is elhangzott, mert a múzeumi órán, Ilonka néni is beszélt ezekről a dolgokról. Megtudhattuk

hogy azt a terület ahová az utazást tesszük Gömörnek hívják és hogy az a Felvidéken van amit most Szlovákiának neveznek.

A második részben arról beszéltünk hogy az utazásnak milyen lesz a programja. Mikor indulunk, hol fogunk megállni, ott mit fogunk megnézni. Ezeket mind fotókon is megnézhattuk. Beszélt nekünk a járdánházi megállóról, ahol Béla király emlékhelye van, mert állítólag miközben menekült a tatárok elől ott állt meg pihenni. Utána megbeszéltük hogy a második megálló Rozsnyón lesz. Ahol megnézzük a főteret, ami tipikus felvidéki városközpont, és azt mondják hogy a legnagyobb városi tér a Felvidéken. Megtudhattuk azt is hogy Rozsnyó bányaváros, és hogy német telepesek alapították a tatárjárás után. Ez után beszéltek nekünk pár szót a Rozsnyói Református Iskoláról akiket a kirándulás során meglátogatunk és az egyik napi program velük lesz megcsinálva. Szép fotókat láthattunk a várhosszúréti barlangról, amibe a világ egyik legnagyobb cseppköve található. Azt hiszem mindenki számára ez volt a legjobban várt program a kirándulás során. Bár sokan izgultak hogy nem tudnak majd végigmenni a barlangon a drótköteleken és a létrákon keresztül. Ez után beszélt igazgató úr Ulman Pistáról aki a faluban él és igen szép fadarabokat csinál. Elmondták hogy másnap a rozsnyói iskolásokkal fogunk kézműves foglalkozáson részt venni, és hogy lefestjük a kopjafát, amit a háborúban elesett magyar katonák sírjai mellett állítottak fel. És hogy a délután folyamán túrázni megyünk a rozsnyóiakkal föl a hegyre. Elmondták hogy meg fogjuk látogatni a Krasznahorka várát, de nem lehet bemenni mert leégett és most építik újjá, de azért kintről és nem túl közelről de meg fogjuk nézni a hazaindulás előtt.

Mindenki nagyon érdekesnek tartotta a fotók és a beszámoló alapján a betléri kastélyt, ami azért érdekes, mert nem sok ilyen jó állapotban megmaradt kastély látogatható. Nagyon felkeltette az érdeklődésünket, mert kíváncsivá váltunk arra, hogy hogyan is éltek egykoron a főurak.

A foglalkozás végén még Gömör történelméről is hallhattunk illetve megint elmondták a múzeum után hogy nagyon sok kapcsolata volt vidékünknek ezzel a területtel. Edényeket hoztak ide és innen gabonát szállítottak érte cserébe. De azt is megtudhattuk hogy vannak a hevesi lakosok között olyanok lehet hogy nem is kevesen aki erről a területről jöttek ide lakni annak idején. Beszélt még arról is hogy akik most ott Gömörben élnek és magyarok milyen nehézségekkel kell szembenézniük ha tartani akarják a magyarságukat. Nem lehetnek például magyar állampolgárok, mert akkor elveszik tőlük a szlovákot, és akkor nem jár nyugdíj meg ilyesmi.

Utazni jó

Szlovákiai kirándulás

1.nap

Csütörtök reggel 7 órakor felszálltunk a buszra és elindultunk Felvidékre. Néhány osztálytársunk Kálban csatlakozott hozzánk, innen Eger felé folytattuk az utunkat, ahol egy rövid pihenőt tartottunk és lehetőségünk volt pénzt váltani illetve bevásárolni. Az út közel 3 órás volt, de még Magyarországon, Járdánháza előtt megálltunk, hogy megnézzük, hogy IV. Béla királyunk hol táborozott a Muhi csatából menekülve.

11 órára érkeztünk Rozsnyóra, ahol városnézésre került sor. Rozsnyó főterén megnéztük a tűztornyot, mely minden régi bányaváros középpontjában állt és Andrassy Franciska emlékművét és a püspöki székesegyházat.

13 órára megérkeztünk Krasznahorka-Hosszúrétre (szlovákul: Krásnohorská Dlhá Lúka), ahol a szállásunk is volt.

Mivel a Buzgó - barlangnál 1/2 2-re vártak minket, így rögtön oda indultunk . A barlang a Szlovák Karszthegységben Szilicei-fennsík északi peremén található. A pénztárnál megkaptuk a szükséges felszerelést: ruha, elemlámpa, sisak, gumicsizmára nem volt szükség, mivel a barlangban viszonylag alacsony volt a vízállás. A barlang bejárata egy kicsit feljebb, kb. 1/4 órás sétával érhető el. A barlangba három csoportban mentünk be. A túra 2 órás volt, míg az egyik csoport kirándult a többiek meghallgathattak egy előadást a mészkőhegységek jellegzetes formakincseiről és a barlang nevezetességeiről. Megtudtuk, hogyan keletkeznek és melyek a legjellegzetesebb karsztjelenségek és hogyan jönnek létre a cseppkövek. Kiderült, hogy itt található Európa 2. legnagyobb cseppköve, mely egy 32,6 méter magas és 2000 tonnás sztalagmit (alulról növekvő cseppkő), mi évente kb. 150 kg-mal gyarapszik..

Maga a túra nagyon kalandos volt, mert mindenfelé zubogott a víz és sokszor kellett nagyon szűk járatokon haladnunk. Másztunk kötélletrán, sőt drótkötélen keltünk át egy katlan felett, mint a katonák. Láttunk békákat, szalamandrát és denevéreket is. A cseppkő nagyon szép, kár, hogy már a tetejéből le van törve pár darab, de még így is hatalmas. A kint maradtak pedig a Buzgó patak mellett játszva tölthették el az időt.

A túráról visszatérve elfoglaltuk a szállásunkat, ami nagyon szép volt. 3-4 ágyas szobáink voltak, mindegyik saját fürdőszobával. Miután kicsomagoltunk, megvacsoráztunk. A vacsora egy különlegesség volt, a "knédli" (főtt kenyér), ami mindenkinek nagyon ízlett. Ezt úgy kell elképzelni, hogy a kenyérszeleteket sós vízben megfőzik, lehűtik és a húsok mellé adják köretként.

Vacsora után Ulman István fafaragó műveit tekintettük meg, és mesélt nekünk az itteni tájról, szokásokról, történelmi eseményekről stb.

Elmondta, hogy az itteni tájat ők „Gömörországnak” hívják és őrzik a népi hagyományokat. Mint azt megtudtuk székely kapukat, kopjafákat készítenek, de faragott már II. János Pál pápának is, jelenleg pedig Szent László szobrán dolgozik. Ezután ismét visszamentünk a szállásra, de a fiúk focizni szerettek volna, ezért sötétedésig a helyi futballpályán voltunk, a fiúk fociztak, a lányok pedig szurkoltak nekik.

SZLOVÁKIA

A 2.nap!

Reggel 8 órakor megreggeliztünk. Ezután egész délelőtt kézműves foglalkozáson vettünk részt Várhosszúréten a Községi Házban a rozsnyói Református Alapiskola 7. osztályosaival. Az iskola falán Andrassy Dénes gróf emléktáblája áll, szintén Ulman István fafaragó munkája. A gróf “talán többet tett az itteni eldugott szlovák falvak lakóiért, mint a magyarokért” – mondja a művész.

A Községi ház „lelke” Nagy György, aki valaha szintén fafaragó volt, egy balesetben azonban megsérült, ő lett hát a közösség vezetője. A házat saját maguk építették, semmilyen anyagi támogatást nem kaptak hozzá. Itt minden a különböző mesterek saját munkája, akik fizetség nélkül dolgoztak azért, hogy a Gömöri Kézműves Társulásnak otthont adjanak. Az épület alsó szintjén műhelyek, a felső szinten vendégszobák vannak.

Gyuri bácsi minden évben egyhetes kézműves tábort szervez, ahol 120-140 gyerek gyűlik össze és faragnak, bőröznek, korongoznak. Mi 3 féle foglalkozáson vehettünk részt, ékszert készíthettünk gyöngyből, babát csuhéból és süthettünk mézeskalácsot. Az elkészült alkotásokat haza is vihattuk, a mézeskalácsot pedig mind megettük. A legnagyobb élmény talán az volt, hogy egymás mellett dolgozhattunk a rozsnyói diákokkal, akik meséltek az iskolájukról, az életmódjukról és kíváncsian hallgatták a mi történeteinket. A fiúk barátságos focimeccsre is kihívták egymást.

A kézművességen keresztül is szeretnék összekötni az elszakadt magyar részeket ezek az emberek, testvérvárosaik vannak Magyarországon, kiállításokat szerveznek, vásárookra járnak. Akkor is örülnek, ha még egy bögrét sem sikerül eladni, mert a találkozás és hogy együtt lehetnek, ez adja a munkájuk örömét.

A munkás délelőtt után visszaindultunk a panzióba ebédelni. Mikor végeztünk az ebéddel, elindultunk a Szilicei-fennsíkra, ahol egy 12 km-es túrát tettünk meg és a falut körbevevő, a Szlovák Érchegységhez tartozó magaslatokat jártuk be. A pihenők során igazgató úr a trianoni békeszerződéssel kapcsolatos, ehhez a tájékhöz kötődő eseményekről mesélték nekünk. Fáradtan indultunk vissza a panzióba és pihentünk egy kicsit.

Ezután meglátogattuk a két évvel ezelőtt, a Szlovákiában elesett magyar katonák tiszteletére állított kopjafát. A templomkertben 130 magyar katona sírja található, akik a II. világháborúban hunytak el. A kopjafa felirata : "Minden ember felelős minden emberért"., Gyuri bácsi, a Községi Ház megalapítója mesélte el azt a történetet, hogy az egyik katona hozzátartozói csak annyi hírt kaptak, hogy a családfő egy kéttornyú templom mellett van eltemetve, de azt nem tudták, hol van ez a templom. Nagy szerencsájük volt, hogy rátaláltak mégis a sírra, de sajnós, hogy nagyon sok ember a mai napig sem tudja, hol nyugszanak a szeretteik. Ezért mondják azt, hogy csak háború ne legyen a világon! A kopjafa egy újabb kapcsolat a felvidéki magyar közösség és Heves városa között. A történet meghallgatását követően, az ígéretünknek megfelelően lefestettük a kopjafát, hogy megvédjük az idő okozta sérülésektől.

Mindezek után haza indultunk, megvacsoráztunk, majd az este zárásaként a Közösségi Házban gömöri néptáncokat tanultunk. A fiúk hagyományos botos táncot tanultak, a lányok pedig kíséző lépést ismertek meg.

SZLOVÁKIA

3. nap

Az előző nap mozgalmas programjai után nehezen ment az ébredés, de korán kellett kelniünk, a reggeli után összecsomagolnunk és sajnos indulnunk kellett haza. Persze még volt látnivaló, amit megnézhattunk.

A első állomás Krasznahorka vára volt. Sajnos 2012. március 10-én két falubeli gyerek cigarettázás közben felgyújtotta a vár alatti füves domboldalt. Mivel erős szél volt, a tetőszerkezet is lángra kapott és beomlott. A falak nagy része azonban, szerencsére ép maradt. A tűz hat órán keresztül tartott, bennégett a különleges fegyvergyűjtemény, megrongálódott a harangtorony a benne lévő három haranggal. A feljárás most tilos a várba, csak az aljáig szabad menni. Jelenleg is próbálják a tetőt újjáépíteni, de ez még nagyon sok időbe telik.

Mivel a várat nem látogathattuk meg, megálltunk a vár alatt és két osztálytársunk előadásában meghallgattuk a történetét.

Megtudtuk, hogy a várat a XIII. században épített a Csetneki és a Máriássy család. A Bebek család után az Andrássy család tulajdona lett, akik várerődből pompás palotává alakították. A vár 1812-ig volt lakott. 1883-ban Jókai Mór vendégeskedett itt, aki új regényéhez, „A lőcsei fehér asszony” című művéhez gyűjtött éppen anyagot. Az Andrássy család tagjai a regény szereplői, Krasznahorka vára pedig az egyik színhely lett. A várban forgatták 1976-ban Mikszáth Kálmán „Beszterce ostroma” című regényének filmváltozatát.

A vár kápolnájában található Segítő Szűzanya kegyképe búcsújáró hely volt. A vár múzeumában különleges kürtök is megtekinthetők voltak.

Jól ismert magyar népdalunk a „Krasznahorka büszke vára, rászállott az éj homálya” kezdetű dal, melyet 1906-ban szerzett Andrássy Gyuláné Zichy Eleonóra grófnő abból az alkalomból, hogy II. Rákóczi Ferenc hamvait Magyarországra hozták. Az Andrássy Galéria előtt áll Ulman István és Baffy Lajos falfaragók emlékműve, akikkel Várhosszúréten találkoztunk.

Az következő állomás az Andrássy mauzóleum volt, ahol Andrássy Franciska és férje, Dénes hamvai nyugszanak. Ez szinte egy külön kis palota, egy gyönyörű park veszi körül. A mauzóleumot Gróf Andrássy Dénes építtette 1904-ben szeretett felesége halálát követően.

A házaspár a környék híres jótevője volt. Mivel házasságukból nem születtek gyermekek, úgy döntöttek más gyermekeknek, árváknak, özvegyeknek, idős és szegény embereknek fognak segíteni. Sok adomány kezdeményezője Franciska volt, halála után azonban Dénes

tovább folytatta a jótékonykodást elhunyt felesége nevében. Vagyonából több millió koronát áldozott iskolák, kórházak, árvaházak, szegényházak, múzeumok építésére.

A parkban található a házaspár hűséges tacskó kutyáját ábrázoló életnagyságú szobor is.

A következő állomás Betlér volt, Betliar a szlovák neve, a hol az Andrássyak gyönyörű kastélyát látogattuk meg. 81 hektár területen áll a reneszánsz-barokk stílusban épült pompás látványosság. Mai formáját Andrassy Manó gróf idejében nyerte el, akit a „vasgróf” néven is ismernek. Ismét Jókai Mór munkásságára utalva, „A fekete gyémántok” című regény főhőse, Berend Iván alakja, valószínűleg ennek az Andrassy grófnak az ihletése.

Az épület a korabeli bútorokkal, festményekkel, könyvtárával nagyon látványos. Az Andrássyak ága kettészakadt, mikor az idősebbik ág Betlérre költözött, az ifjabbik pedig Krasznahorkán maradt. Egészen 1944.-ig használták, teljes bútorzata megmaradt, így ma is olyan benyomást kelt, mintha folyamatosan lagnák.

Az Andrassy grófok sok mindent gyűjtöttek: láttunk porcelánokat, régi fegyvereket, egy szamuráj páncélt, keleti tárgyakat, egyiptomi múmiát, kitömött medvéket és farkasokat, rengeteg szarvasagancsot. Érdekes volt egy ételmelegítő szerkezet, amely a mai mikrohullámú sütő elődje volt. Volt rengeteg hálószoba, tárgyalóterem, külön szalon a férfiaknak és a nőknek, pipázó székek, kártyaasztalok, régi biliárdasztal. A kastélyt nemcsak a látogatók keresik fel, de házasságkötéseket is tartanak itt. Könyvtárát Andrassy Lipót alapította, 150000 könyv van itt, hittudományi, filozófiai, történelmi földrajzi témájúak, 15 féle nyelven.

Rengeteg portrét őriznek a családtagokról, de korabeli híres festők képeit is láthatjuk. A család talán legismertebb tagja Andrassy Gyula, aki Erzsébetet, Ferenc József császár feleségét magyar királynévá koronázta. Természetesen ez a híres Zichy Mihály kép is itt látható. A kastély látványosságai között egy idegenvezető segített eligazodni.

A park is gyönyörű, ritka fafajtákat találhatunk ott. Van még egy japán híd, egy nagy vízesés, egy valamikori állatkert maradványai, ahol barnamedvéket, hiúzokat és muflonokat tartottak.

A kirándulás utolsó felvidéki állomása Rimabánya volt, szlovák neve Rimavská Bana, amelyet német bányászok alapítottak a XII.-XIII. században. Vasat és aranyat bányásztak, ezek a források azonban hamar kiapadtak. A bányászok letelepedtek, ők alkották a település első lakosságát. A kalocsai érsekség tulajdonából „birtokcsere” révén került a Széchenyi családhoz.

Gótikus eredetű evangélikus erődtemploma egy magas dombon áll. Itt az igazgató úr mesélt nekünk a környező települések lakosságáról, a templomban található különleges középkori freskóról, mely a Szent László legendát ábrázolja. A hatalmas falikép tíz méter széles és a cserhalmi csatát örökíti meg. Egy kun vitéz elrabolta a püspök leányát, akit Szent László király szabadított meg, ám a párviadalban a király a lány segítségével győzött. Egy mai képregény őse is lehetne ez a falikép, hiszen különböző részei a csata egymás után következő eseményeit ábrázolják. Bal oldali részén látható Várad lőréses bástyaival és tornyos székesegyházával, előtte a püspök és leánya. Középső részén a csatajelenet a kun és magyar vitézekkel, a lányrabló lován viszi a püspök lányát. A következő jelenetben már Szent László király és a kun vitéz harcolnak, a lány pedig a király segítségére siet. Végül a király a lány ölébe hajtott fejjel pihen a csata után.

A festett, faragott karzat és a kazettás famennyezet 1738-ban készült, ősi égi elemek és virágmotívumok díszítik.

A rengeteg látnivaló után élményekkel feltöltődve indultunk haza. Délután ötre Hevesre értünk, ahol a szüleink már nagyon vártak minket.

A szüleink már nagyon vártak minket és mi is alig vártuk, hogy elmesélhessük azt a rengeteg élményt, amit az elmúlt három napban szereztünk.

Értékelő óra

Határtalanul!

"Gömöri benyomások"

A kirándulásról hazaérve tartottunk egy értékelő órát, amelynek lényege az volt, hogy összefoglaljuk, amit a szlovákiai kiránduláson láttunk és tanultunk.

Ezt az órát is igazgató úr tartotta azoknak a diákoknak, akik a kiránduláson is ott voltak. A foglalkozáson már a saját kirándulásunkról készített képek és videók segítségével vettük át újra az eseményeket.

Elsőnek Rozsnyóról volt szó, mert ott kezdtük a kirándulást városnézéssel. Ezen a napon volt a legérdekesebb programunk is, a Buzgó barlangban tett kirándulás. Az erről készült videót és képeket vicces volt végignézni és feleleveníteni azt, hogy hogyan csúsztunk- másztunk a barlang kövei között. Újra végighallgattuk a hely történelmi jelentőségét is, így már biztos emlékezni fogunk rá, ha a történelem órán erről fogunk tanulni, főleg, így, hogy már jártunk is ott.

Aztán újra felelevenítettük a kirándulásunk második napját, amikor is kézműves foglalkozáson vettünk részt. Volt olyan osztálytársam is, aki behozta és újra megmutatta nekünk, hogy mit is készített.

Számomra még így a kirándulás után is megható volt, mikor az itt elesett katonákról beszéltünk. Szerintem emlékeimben nagyon sokáig megmarad a kopjafába faragott mondat : "Minden ember felelős minden emberért".

A kissé szomorú délelőtti eseményeket feledtette a délutáni program, mert a túrázás jól lefárasztott minket. Vidáman emlékeztünk a táncházban tanult lépésekre és arra, hogy nem csak mi, de kísérő tanáraink is velünk táncoltak. Erre a képek is emlékeztettek. A harmadik napról is beszéltünk, mikor már ugyan indultunk haza, de azért egy- két érdekességet így is becsempészték a programunkba, ilyen volt a gyönyörű és eredeti állapotában megőrzött betléri Andrassy- kastély és krasznahorkai vára.

Igazgató úr beszámolója után a saját beszámolóink következtek. Voltak olyan osztálytársaim, akik a saját maguk által készített fényképekből csináltak egy előadást, és beszámoltak a saját élményeikről.

Azért érdekes volt hallani, hogy diákszemmel kiben mi maradt meg a kirándulásról. Számunkra nemcsak a történelmi jelentőség volt fontos, hanem, hogy egy másik ország

velünk egy idős fiataljainak a szokásait, viselkedését, értékeit ismerhettük meg. Erre nagyon jó volt a közös kézműves foglalkozás és a barátságos focimeccs is.

Remélem, hogy a közeljövőben el tudok még jutni oda, vagy újra az osztállyal, vagy a családommal, és újra találkozhatok azokkal a diákokkal, akikkel úgy érzem, hogy egy barátság is kialakulhat.

Összefoglalva, számomra nagyon jó volt a kirándulás, sok volt a program, de azért még el tudtam volna tölteni ott még egy pár napot.

